

LIBERETA'

FURLANIJA - JULIJSKA KRAJINA

Dodatek k časopisu Sindikata Italijanskih Upokojencev Spi-Cgil Fjk v slovenščini

<http://spi.cgilfvg.it>

Edizione in sloveno di Liberetà Fvg Anno 22 - Numero 1 - Aprile 2017 - Reg. Tribunale di Trieste N. 934 del 21/5/96 - Direttore responsabile Antonello Rodio - Stampa: Cronaca Fvg

Socialna država in socialna varnost: primerjava med evropskimi modeli

Kako delujejo socialni sistemi v različnih državah

Morda ni zgrešeno, če se občasno ozremo naokrog in pogledamo, kar se dogaja v Evropi, da bi bolje razumeli, kako se v ostalih državah soočajo z različnimi situacijami, zlasti na socialnem področju. Naj uvodoma najprej zabeležimo, kaj pomeni angleški izraz »welfare state«: welfare state ali socialna država je dejansko skupek javnih politik, preko katerih država zagotavlja oz. naj bi zagotavljala svojim državljanom zaščito pred tveganji, naj bi postregla z odgovori na potrebe v obliki socialne oskrbe, zavarovanja ali socialne zaščite ter hkrati vključila določene socialne pravice oz. dolžnosti glede finančnih prispevkov. Dejansko gre torej za politike socialne varnosti, zdravstva, gradbeništva, oskrbe in podobno.

Če se zaenkrat zaustavimo le pri vprašanju socialne varnosti, ki velja za enega osnovnih aspektov sistema welfare, in preverimo, katera so glavne razlike med sistemi pokojninskega zavarovanja, ki so v veljavi po Evropi, ne smemo mimo dejstva, da se pokojninski sistemi delijo na dokladne in naložbene

pokojninske sisteme.

V primeru dokladnega sistema, ki ga uporablja dejansko večina obstoječih javnih sistemov, vključno z italijanskim, je vsota prispevkov, ki jih država v obliki socialnih prispevkov sproti zaračunava delavcem in delodajalcem, namenjena izplačevanju pokojnin sedanjim upokojencem; to pomeni, da sistem uresničuje neko medgeneracijsko solidarnost. Izračun pokojnine je za posamezne upokojence določen na podlagi različnih kriterijev, ki še dodatno ločujejo dokladni sistem v retributivni, se pravi na osnovi plače, in pa kontributivni, se pravi, na osnovi plačanih prispevkov. Na podlagi retributivnega sistema je pokojnina izračunana v odstotkih glede na povprečje prejetih plač v zadnjih letih službe oz. vsote plačanih prispevkov ter starosti

upravičenca. Kontributivni sistem pa upošteva znesek prispevkov, ki jih je delavec plačal v vsem delovnem obdobju, ter dobiček, ki ga je od tega imel. Vsota prispevkov je zato ponovno ocenjena glede na državni trend gospodarstva. Italija je leta 2012 prešla na kontributivni sistem.

Obstajata sicer še dva druga sistema pokojninskega zavarovanja: naložbeni pokojninski sistem ali sistem kapitalnega kritja, ki je

tisti, po katerem zavarovanci vplačujejo prispevke na osebne pokojninske račune v pokojninske sklade, kjer se oblikujejo sredstva za izplačevanje pokojnine, največkrat v obliki dopolnilne pokojnine ali kot zasebnega zavarovanja. Še drugi sistem pa je mešani sistem, ki je v veljavi zlasti v državah zunaj EU. Pogledajmo torej, katere sisteme

uporabljajo ostale države EU. V Združenem kraljestvu velja tačas pokojninski sistem, ki je delno javni – na dveh stopnjah in precej skop – delno pa naložbeni in razmeroma zapleten. V Franciji imajo dokladni sistem, kjer retributivni sistem pravkar predvideva povišanje prispevkov za krepitev sistema. V Španiji je v veljavi prav tako dokladni sistem, s kontributivnim sistemom in pokojnino, ki

ne upošteva prispevkov (podobna je socialni pokojnini) za družine z nizkim dohodkom in s posebnimi potrebami. V Nemčiji velja tudi tak sistem z nizkimi davki in srednjo pokojnino, ki je višja od italijanske.

Lahko torej zapišemo, da je naložbeni ali solidarnostni sistem tisti, ki v Evropi dejansko prevladuje. Seveda je sistem tarča številnih poskusov, da bi se ga spremenilo, saj vsekakor le s težavo zagotavlja primerno socialno varnost oz. pokojninsko zavarovanje. Vse to se vključuje v splošno sliko revščine, ki samo narašča: dovolj je, da pomislimo, da samo 52% starejših državljanov prejema pokojnino in v 14 evropskih državah bodo upokojenci v prihodnje prejemali pokojnine, ki bodo veliko nižje od sedanjih. Od tod torej potreba po skupnem sindikalnem evropskem boju za posodobitev in reformo socialne države, da bi se zagotovilo večjo pravičnost in harmonizacijo med različnimi sistemi socialne varnosti za splošno izboljšavo kakovosti življenja.

Luciano Del Rosso

Delo in pokojnine, ključna je druga faza

Ezio Medeot (generalni tajnik Spi Cgil FJK)

Korak naprej. Dekret, s katerim je vlada ukinila vavčerje in ponovno uvedla bolj pravična pravila za razpise, kakor je zahtevala Cgil s svojimi referendumski vprašanji in seveda bi bilo za malo, ko bi se vse skupaj zreduciralo na ukinitev vavčerje. Slednji bodo morale slediti nove norme, ki bodo urejale občasno pomožno delo, kar bo preprečilo, da bi bili vavčerji, tako kot doslej, orodje za krepitev prekariata in sive ekonomije.

Vavčerji in razpisi za naložbe so samo dva plati problemov dela. Trg dela potrebuje namreč nove predpise, ki bi hkrati vključevali

popolno zaščito delavcev, ki so bili nepravilno odpušteni, tisto, ki jo je predvideval stari, ukinjeni 18. člen delavske pogodbe: tudi glede tega je Cgil spodbudila referendum, ki ga je ustavno sodišče ocenilo za nesprejemljivega, to pa še ne pomeni, da je našega boja konec. Potrebujemo nova določila za trg dela, za bi vsem delavcem, vključno s prekernimi delavci, zagotovila minimalno stopnjo zaščite in jamstev. Zato je sindikat Cgil ob referendumu vložil tudi ustavni zakonski predlog - Listino univerzalnih

pravic dela - ki je že začel iter v parlamentu. Najbrž ne pretiravamo, če zapišemo, da gre za epohalni izziv, ki ga lahko zmagamo. Pri tem bo Spi nastopal z ramo ob rami s Cgil, začeni že pri državni demonstraciji, ki bo 6. maja v podporo zakonu.

Spi bo torej prisoten, saj vemo, da je delo v tej državi pod udarom. Delo, kistagahudoohromilakriza in obenem liberalni zakoni kot sta jobs act in reforma nekdanje ministrice Fornerove, ki ju bodo sindikati upokojencev vključno z ostalimi konfederalnimi

sindikati skušali spremeniti v drugi fazi pogajanj z vlado glede pokojnin, ki se ravno kar loteva davkov, revalorizacije pokojnin in socialne države. Če štirinajsta plača in povečanje neobdavčenega območja so bili dober začetek, se v novi fazi lotevamo kompleksnejših tem, kot dokazujejo zamude pri uvedbi dekretov Ape (o socialnih blažilcih) ter določanja zgodnjih in fizično zahtevnih del. Tudi ta je, tako kot Listina pravic, odločilna partija za osebe, ki jih zastopamo in ščitimo. Partija, ki jo moramo zmagati.

Cgil vztraja pri deželnem odboru. Orietta Olivo: «Državlani zahtevajo konkretne rezultate»

Zdravstvena reforma, čas je za kakovostni preskok

Leta 2016 smo res dočakali več zaposlitev. Sedaj je treba pospešiti njihovo uresničitev

«Problem ni zdravstvena reforma, pač pa njeno uresničevanje. Zahtevamo, da bo taka, kakršno si jo želijo državljani». Orietta Olivo, ki je pri deželnem tajništvu Cgil odgovorna za welfare, ni strah nastopati proti toku, saj vztraja pri pozicijah, ki se lahko včasih zdijo nepopularne in celo neprimerne. «V FJK se je skušalo ponuditi odgovore v sozvočju z realnostjo, v kateri živimo in ki jo zaznamujeta demografsko staranje in posledično rast kroničnih patologij. Reforma se tu rojeva kot želja po prevzemu odgovornosti za težko in hkrati potrebno spremembo tudi za gospodarsko trajnost sistema. Zato jo je Cgil tudi podprl, čeprav se zaveda tveganja, ki ga ponuja dvostopenjska politika: če so krčenja na dlani, bo treba na pozitivne učinke dolgo čakati in jasno je, da bo javno mnenje kritično. Zaradi političnih instrumentalizacij pa je tveganje še večje».

Cgil ni spremenil svojih stališč. To pa še ne pomeni, da ne more imeti kritičnega mnenja do procesa uresničevanja reforme, ki je daleč prepočasen, ravno v trenutku ko bi se moral končno udejaniti. Sporočilo predsednice Debore Serracchiani o zdravstveni reformi na nekem srečanju v Vidmu je bilo jasno. «Vemo, da ni za počasen zagon reforme kriv izključno deželni odbor in torej politika. Poglejmo samo na stanje v posameznih zdravstvenih podjetjih, ki je med seboj popolnoma različno; jasno je, da je pri tem veliko odvisno tudi od generalnih direktorjev, ki se ne ozirajo za tem, kar so njihove dolžnosti, in ki še zdaleč niso odraz teritorija. Soočamo pa se seveda tudi z očitnimi protislovji: na podlagi sporazuma z Deželno (konec leta 2015) lahko nad 1000 zdravnikov splošne medicine, ki so zaposleni v FJK, računa samo za letošnje leto na dodatnih 15 milijonov zaradi doprinosov pri uresničitvi reforme. Sodelovanje je sicer

fakultativno tako preko centrov za osnovno oskrbo kot preko skupinske medicine – sodelovanje oziroma vključevanje v ta dva zdravstvena postopka, preko katerih želi dežela ok-

repati oskrbo na svojem območju in podaljšati delovni čas zdravniških ambulant. Lahko bi bili bolj učinkoviti, tudi glede na to, da je bila Dežela z zaposlenimi na področju

deželnega zdravstva – teh je okrog 20 tisoč – veliko manj radodarna, saj je vložila le 7 milijonov za obnovo njihovih delovnih pogodb».

Osebe torej. Tudi to je eno

izmed nerešenih vprašanj. «Leto 2016 se je zaključilo s 300 novimi zaposlitvami, kar je po šestih letih, ko je bil saldo negativen za preko 1000 mest, prava novost. Na tem pa je treba še veliko delati, saj zahteva okrepitev storitev na teritoriju nove zaposlitve in ne le čisto zamenjavo teh, ki odhajajo in so življenjsko potrebni, saj je že sedaj delovno breme precejšnje,« je ocenila Olivova. Pozitiven signal prihaja tudi od prekvalifikacije domov za starejše občane; tudi tu bi se dalo sicer marsikaj bolje izpeljati. »Novice o pomanjkljivih strukturah ali o kakovosti hrane v njih so vsakodnevne. Prekvalifikacija je torej dobrodošla, še vedno pa mi ni jasno, zakaj je na koledarju uvedbe prekvalifikacije Trst zadnji na vrsti, pa čeprav je tu stanje najhujše».

Več senc kot pozitivnih plati? Olivova hoče biti optimistka: «Seneka je trdil, da noben veter ne koristi mornarjem, ki ne vedo, kam plujejo. Mi točno vemo, kam smo namenjeni, in vemo tudi, da moramo preko razburkanega morja. Razmere pa se bodo samo še poslabšale, bolj se bomo bližali letu 2018, ko se bo lotila kampanja za deželne volitve. Ravno zaradi tega je pomembno, da reforma ponudi čim prej nekaj pozitivnih plati: ambulate splošnih, se pravi družinskih zdravnikov naj bodo odprte od jutra do večera, za kronične bolnike naj skrbijo centri za osnovno oskrbo na teritoriju, bolnišnice naj bodo naprednejše, varne in zanesljive, pa čeprav ne ravno blizu doma, centri za naročanje zdravniških pregledov naj bodo učinkoviti in naj razpolovijo čakalne dobe, klinične pole vsakega pacienta pa naj bodo v digitalizirani obliki, kar bi takoj ponudilo vpogled v zdravstveno in skrbstveno stanje vsakega državljanca. Ne, to ni nobena knjiga sanj, za uresničitev tega je potrebna le sprememba poti».

1. MAJ 2017

Slej ko prej v znamenju dela

Delo: to so naše korenine, to je naša prihodnost. In tema dela, ki jo je Cgil znova ponudil tudi v zvezi z referendumom in Listino pravic, bo seveda tudi letos v središču prvomajskih shodov tako na državni kot na deželni ravni.

Po izbiri generalnih tajnikov Cgil, Cisl in Uil Susanne Camusso, Annamaria Furlan in Carlela Barbagalla bo osrednji državni shod tokrat v kraju Portella della Ginestra na Siciliji, ravno ob 70-letnici tragičnega dogodka, ko je bil v krvi zaduščen protest 2000 kmetov proti latifundizmu. V pravem pokolu, ki se je zgodil ravno na dan praznika dela, je življenje izgubilo 14 oseb, med katerimi tudi dva otroka.

Zaposlovanje in pravice delavcev bodo središčna tema shodov tudi v naši deželi, kjer se bodo ljudje zli na ulice v Trstu, Gradišču, Červinjanu in Pordenonu in kjer bo ob shodih zaživel tudi bogat spored spremljevalnih dogodkov.

Socialna politika: vlada je odvrgla sekiro

*Zadnji trenutek smo se izognili drastičnemu zmanjšanju državnega fonda (- 70%).
Za podporo nesamostojnih oseb je bil potrjen dodatek do 500 milijonov (+10%)*

«Sindikalne organizacije zahtevajo doslednost s strani državne in deželne vlade pa tudi s strani vseh političnih sil, ki se morajo prioriteto zavzeti za rešitev vprašanja nesamostojnosti in socialnih politik. Primerno se moramo namreč soočiti z demografskimi trendi in rastjo socialnih šibkosti, tako da bomo lahko zagotovili pravice tudi osebam, ki niso več samostojne oz. bomo umaknili vse ovire, ki jim še vedno ne dovoljujejo, da bi bili polnopravno vključeni v družbo». Tako se je glasil skupni apel, ki so ga Cgil, Cisl in Uil vključno s svojimi sindikati upokojencev naslovili na vlado in na dežele, potem ko je v javnost prišla vest, da bo sklad za socialne politike precej zmanjšan - od 312 na 100 milijonov - ter da bo ukinjena dodatna podpora skladu za nesamostojnost, ki naj bi na osnovi januarskega dekreta o socialni povezanosti narasel s 450 na 500 milijonov.

Skupno so izračunali kar 260 milijonov manj in to na dveh področjih v podporo najšibkejših, denar, ki je običajno namenjen financiranju jasli, oskrbe starejših in oseb s posebnimi potrebami na domu, za centre

proti nasilju ali za politike proti revščini. Vendar kaže, da je poziv sindikatov zadel v polno: minister za delo in za socialne politike Giuliano Poletti je z zastopniki na konferenci dežel obljubil, da bo potrdil vseh 812

milijonov prispevkov za letošnje leto za ti dve postavki, se pravi za sklad za socialne politike (312 milijonov) in za okrepitev fonda za nesamostojnost z dodatnimi 50 milijoni.

«Seveda smo zadovoljni zaradi

sprejete obveze, vendar si želimo, da bi takoj stopila v veljavo, kar bi tudi dejansko ukinilo dodatna krčenja, ki so bila napovedana na konferenci vlada-dežele preteklega 23. februarja.» Tako menijo sindikati, ki obenem zahtevajo, da bi ti skladi postali strukturni, kar bi zaščitilo prispevke namenjene za socialno državo kot strateško investicijo, saj bi bili izvzeti od morebitnih krčenj, ki jih predvidevajo finančni manevri pakta stabilnosti». Cgil, Cisl in Uil namreč ocenjujejo, da so nakazani prispevki še vedno nezadostni in zahtevajo njihovo postopno rast. Hkrati si srčno želijo, da bi čim prej dočakali predstavitev predloga za državni načrt za nesamostojnost, tako da bi končno lahko določili vsaj osnovne stopnje socialne podpore, ki bi jih bilo potem potrebno dopolniti z novimi zdravstvenimi stopnjami Lea, kot orodje za jamstvo pravic in popolne socialne vključitve oseb, ki niso več samostojne.

Boj proti revščini: prihaja «minimalni dohodek»

V italijanščini ga imenujejo Rei oz. dohodek za vključevanje ali pa tudi Reis, dohodek za socialno vključevanje: to je nov ukrep, ki ga uvaja pooblastilni zakon za boj proti revščini in je bil odobren v senatu dne 9. marca. Ukrep Rei, katerega delovanje bo določal poseben dekret, naj bi jamčil minimalno podporo 400 evrov mesečno vsaj 400 tisoč družinam v stiski, kar pomeni skupno kakih 1,8 milijona upravičencev.

Podobno kot velja že danes za Sia (se pravi za podporo za aktivno socialno vključevanje), ki je trenutno poskusni ukrep na državni stopnji v pričakovanju na uvedbo minimalnega dohodka, je (najvišji) prag za vključitev določen na 3000 evrov na podlagi potrdila o družinskem premoženjskem in ekonomskem stanju Isee.

Sindikati so prav gotovo lepo sprejeli novico, tudi ker sta ukrepa Rei in Sia predvidevala »pakt za vključevanje«, ki

naj bi ga podpisali s centri za zaposlovanje, tako da bi izplačilo socialne podpore ponudilo tudi vključitev oz. ponovno vključitev v službo. Gre za isti pakt, ki spremlja tudi Mio (stopnjo aktivne vključitve) oz. obliko minimalnega dohodka, ki je bila vključena konec leta 2015 v FJK (preko prošnje, ki jo je treba vložiti socialnim službam, kakor velja že za Sia in bo v prihodnje veljalo tudi za Rei). Deželni ukrep je predvideval veliko manj togo mejo Isee, se pravi do največ 6000 evrov in je jamčil podporo nad 12 tisoč družinam v FJK, se pravi 35 tisoč upravičencev. Nova ureditev sistema minimalnega dohodka na državni ravni, pa čeprav ga bo koristil le ožji krog upravičencev-prebivalcev, naj bi okrepila tudi raven v FJK, saj je vsaj del vloženih prošenj oseb z nižjim Isee krila podpora iz državnih skladov. Skladov, ki za leto 2017 znašajo 1,6 milijarde (medtem ko je letni deželni izdatek za Mia nad 50 milijonov).

Fotografska razstava v Miljah, okno v obdobje 1970-1982

Do 8. maja je na ogled drugi del razstave

Od 22. aprila do 8. maja je na sedežu Spi Cgil v Miljah (v Ul. Mazzini 3, in sicer od 9. do 12. ure) na ogled drugi del fotografske razstave o zgodovini sindikalnih bojov miljskih prebivalcev in prebivalcev, ki zaobjema obdobje med leti 1970 in 1982. Milje je zaznamovalo zlasti delo v ladjedelnicah in v naftni rafineriji v Žavljah, tako z gospodarskega vidika kot tudi zaradi socialne identitete. Malo se je takrat poročalo o razmerah delavcev, o sistemu dela, o

družbi, ki je ustvarjala socialno tkivo okrog teh industrijskih realnosti, ali pa o tem, kako se je reševalo težave v tovarni ali v ladjedelnici. Naša zgodba se začne pri pomembnem dogodku z dne 12. avgusta 1943, se nadaljuje z osvoboditvijo izpod nacifašizma leta 1945, s prvomajskimi shodi na stadionu Grezar (takrat še Valmaura) in z delavskimi bitkami za izboljšanje življenjskih pogojev ter za zaščito podjetij oz. delovnih mest. V petdesetih in šestdeseti

letih je bil čas za vojni obračun, za delitev ozemlja in za politične in socialne zdrahe, ki so bile precej hude.

Letošnja razstava se osredotoča na obdobje 1970-1982. Po stečaju družbe Felsegy in nejasni prihodnosti tržaške družbe Navalgiuliano, se je v Miljah rodila ladjedelnica Cantiere Alto Adriatico, ki je vključila delavce tržaške Navalgiuliano in delno tiste nekdanje Felsegy: ponovno se je zagnala zgodovinska pomorska dejavnost v Miljah,

ki je bila uspešna do leta 1982. Pri pristanišču San Rocco so medtem opravljali občasna dela na suhem doku, saj so bili ostali industrijski obrati zapuščeni oz. neuporabni; ladjedelnico so formalno zaprli leta 1982. V prvi polovici sedemdesetih let, ko je napočila kriza nafte, so se pojavile prve težave tudi za rafinerijo pri Žavljah, ki je z delom prenehala leta 1991. Vpliv na miljske ljudi in na tamkajšnje gospodarstvo je bil katastrofalen: v borih nekaj letih

je zmanjkalo 1000 delovnih mest. Rešila se je le Acna, to je občinsko prevozno podjetje, ki ga je prevzelo podjetje ACT. Nekdaj smo bili zaposleni v teh podjetjih in nikakor nočemo preskakovati zgodovinarjev: želimo si le, da bi ljudje preko fotografij spoznali našo zgodbo, tako kakršna je bila, ne da bi prikrivali problemov; spomniti se je namreč treba, da ostajajo najprej osebe s pravicami, dolžnostmi in individualnim dostojanstvom.

Slovo od nekonvencionalnega sindikalista Fulvia Marchija

V nekaj borih stavkov ne moremo strniti bogastva enega življenja in niti vseh dogodkov, ki so zaznamovali delo Fulvia Marchija. Upam zato, da bomo imeli kot sindikat še priložnost, da se bomo spomnili njegove sindikalne vneme in dela.

V svojih 36 letih službovanja pri podjetju Stock je bil Fulvio vedno pozoren do dinamik dela in sindikata ter hkrati kritičen do notranjega sindikalnega nastopanja.

Zaradi njegove odkritosrčnosti in jasnosti so ga zaposleni spoštovali, prav tako se je pogovarjal z delavci v proizvodnji. Zato je bil tudi izvoljen v enotno sindikalno predstavništvo RSU.

Bil je človek, ki je dobro poznal dinamike in »kulturo« podjetja, ki je bilo zanj skupno dobro, čeprav ni nikoli skrival omejenosti njegovega vodstva. Leta 2001 sem ga vprašal, naj nam pomaga pri obnovi sindikata jestvinarjev Flai Cgil, in pristal je, čeprav mu je bilo jasno, da je podjetje Stock stopilo v težko fazo.

Doživljati tisto skupnost in poznati vse njene dinamike sta bili predpostavki za dobro in resno sindikalno delo. Fulvio je bil v tisti fazi ključen pri pogajanjih glede obnove podjetja in postregel nam je s pomembni know how.

Spominjam se, da smo se na

začetku veliko pogovarjali o videzu sindikata in njegovi komunikaciji: vsakič je prišla na dan njegova osebnost, tista svetovljanskost in strokovnost v komuniciranju s svetovi in območji, ki so bili povsem oddaljeni od Cgil, tudi preko sistema informacije.

Premikal se je neobičajno oz. ne-tradicionalno, kar je izzvalo provokacije v sindikalnem stroju; to je bil pač njegov način oz. njegov stil dela. Ko se je leta 2008 upokojil, je leta 2011 stopil v vodstvene vrste Spi za vzhodno okrožje

in se takoj ogrel za projekt o »makroareah«, zlasti za tisto pri Valmauri.

Fulvio ni bil klasični sindikalist, bil je vseskozi spodbujevalec idej in inovativnih poti, ki jih mnogi niso razumeli. Njegov antikonformizem je bil oster, kot na primer med kongresom Cgil v Trstu leta 2014, ko je kot upokojenec spregovoril o mladih in sindikatu, namignil je na potrebo po pomladitvi vodilnih skupin, pa tudi na potrebo po razumevanju njihovega razmišljanja in upoštevanja njihovega večkrat

težkega preživljanja. Ko je javno nastopal, se je na svoj način vsakič jasno lotil življenjske teme sindikata, zavedajoč se čisto vsakega posameznega zgodovinskega trenutka.

Lani se je Fulvio umaknil iz sindikalnega vodstva, da bi se v celoti posvetil družini in mi smo spoštovali to njegovo izbiro. V 16 letih, kar sem ga poznal, vem da si je za sindikat prizadeval in zanj srčno skrbel. Prezgodaj nas je zapustil, pogršali bomo njegovo socialno radovednost in njegovo pozornost do sveta. (a.s.)

Praznik žena na Rocolu –Melari

Člani Spi Cgil z Rocola Melare so podarili mimoze ob mednarodnem dnevu žena, dnevu, ki sta ga zaznamovala boj proti femicidu in nasilju nad ženskami.